

Gottschalek-Hansen: Da folketinget i 1957 gennemførte ændringer i lov om menighedsråd for at skabe udvej for bedre forflyttelsesmuligheder for de præster, der ufor skyldt har vanskeligt ved at opnå forflyttelse, vedtoges disse enstemmigt af folketinget. Det er min overbevisning, at forslaget om den løvbefalede revisions udskydelse på samme måde vil blive vedtaget i enstemmighed i det høje ting.

Fra mit tjenstlige tilhørsforhold til folkekirken har jeg med megen interesse og opmærksomhed fulgt, hvorledes loven af 1957 har virket, om den har virket, som om den var et attentat på menighedsrådenes rettigheder, om de pågældende menigheder, der kom ind under denne ordning, var utilfredse; men det er min overbevisning, at det er gået, jeg er lige ved at sige over forventning godt. Ja, jeg er faktisk så tilfreds med den vedtagne lovændring, at jeg i modsætning til det ærede medlem hr. Vagn Bro mener, at det ikke er påkrævet at foretage en revision i 1965-66, men at bestemmelsen i disse knap tre år har stået sin prøve, og at man godt kan fortsætte med den i dens nuværende affattelse.

Jeg deler også den opfattelse, som de øvrige ærede ordførere har givet udtryk for, at de to små nydannelser, der foreslås, er berettigede og rigtige. Den første, hvorefter valg af medlemmer til udvalg skal foretages efter forholdstalsvalgmåden, hilser vi konservative med megen glæde, så meget mere som min partifælle, det ærede medlem hr. Baagø, under finanslovdebatten i december 1957 fra tingets talerstol opfordrede ministeren til at fremkomme med lovforslag om en ændring i så henseende. Det er nu sket, og det takker jeg på min partifælles vegne for. Det må være rigtigt i et demokratisk samfund som det, vi lever i, og i enhver demokratisk forsamling ikke under nogen form eller på nogen måde at have et flertalsdiktatur. Hver gang et flertal i kraft af sin styrke vil udøve diktatorisk myndighed og magt, bør man søge at modarbejde dette. Jeg er helt enig med ministeren deri. Her taler vi jo ikke om politiske synspunkter i almindelighed, men vel nok så meget om forskellige kirkelige observanser, retninger og synspunkter, og jeg synes, det er fuldstændig rigtigt, at

man tilgodeser og respekterer enhver overbevisning, ethvert synspunkt.

Med hensyn til offentlighedsprincippet, således som det er udtrykt i lovforslagets § 1, punkt 3, er jeg egentlig i princippet enig med det ærede medlem hr. Lysholt Hansen, også ud fra den betragtning, at mit parti hylder offentlighedsprincippet. Det må være rigtigt, at man i så vidt udstrækning som overhovedet muligt delagtiggør offentligheden i de beslutninger og afgørelser, som træffes af folkevalgte råd, også inden for en menighed. Jeg kunne for så vidt ønske, at man kunne lade offentlighedsprincippet komme endnu mere til udtryk også i vort arbejde her i huset, end tilfældet er. Mange gange ville vor gerning i finansudvalget måske være vel tjent hermed. Jeg erkender, at mange spørgsmål måske ikke kunne inddrages derunder, men i mange tilfælde ville det være sundt og godt. Det gavner altid en sag, at offentlighedens søgelys bliver rettet mod den, og at folket som sådant bliver delagtiggjort i de sager, der debatteres, og i de afgørelser, der træffes. Men når dette er sagt, må jeg have lov til at fremhæve, at i praksis vil det være vanskeligt at gennemføre det kategorisk. Det er nu engang en kendsgerning, at langt de fleste menighedsrådsmøder afholdes i de respektive præstegårde. Jeg har selv i mere end 20 år siddet i et sådant landsbysogn, og jeg vil nok sige, at det ikke ville være hensigtsmæssigt eller praktisk muligt at have hele menigheden troppende op i sine stuer, for at den skulle kunne overvære et menighedsrådsmøde. Jeg mener derfor, at den form, som forslaget har fået, og hvorefter der gives menighedsrådet ret til selv at træffe afgørelse om og i hvilket omfang møderne skal være offentlige, er helt rigtigt.

Jeg vil gerne nu, da vi taler om ændringer i lov om menighedsråd, spørge den højtærede minister, om ministeren ikke har i tanke inden for en overskuelig tid at stille forslag om endnu en lovændring. Jeg tænker på placering af de præster, der foruden et tilhørsforhold til en menighed og et sogn har specielle opgaver. Her tænker jeg altså ganske særligt på en kommende feltpræstordning, som jeg håber og tror må blive en realitet. Vi har bragt den juridiske